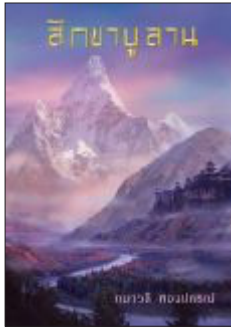

เทิดทูนบูชาตาม

www.puendee.com

นวนิยายไทย

สิกขานุลาน ● กนกวลี พจนปกรณ์

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ออกแบบปก : ฟารุต สมักรไทย

ราคา : ๑๘๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

กนกวลี พจนปกรณ์.

สิกขานุลาน.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๒๔๗ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-500-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชณี ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุรินทร์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘สิขขาบูลาน’ จินตนิยายรักในสี่สัปดาห์แห่งหุบเขา ท่ามกลางการ
แย่งชิงความเป็นใหญ่ ของดินแดนที่ความเชื่อและความศรัทธาต่อองค์เทพเทพี
ยังยึดครองใจชน

นี่เป็นนวนิยายอีกเรื่อง ที่ ‘กนกวลี พจนปกรณ์’ เขียนภาพความรัก
ในจินตนาการ โดยสร้างสายใยระหว่าง *สิขขา* และ *บูลาน* ขึ้นอย่างเหนียว
แน่นอบอุ่น นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นความเด็ดเดี่ยวในใจผู้คน ความถูกต้อง
และความหวังอันมีความหมายกับการรอคอยอย่างที่มีวันสิ้นสุด

ความรักของ *สิขขา* กับ *บูลาน* จึงเป็นอีกร่องรอยรัก ที่จะฝังใจนักอ่าน
ผู้เป็นเสมือนมิตรน้ำหมึกและเป็นกำลังใจให้ผู้เขียนอย่าง ‘กนกวลี พจนปกรณ์’
อีกวาระหนึ่ง

ศึกษาบูลาน

กนกวลี พจนปกรณ์

บุหลันลอยเลื่อนอยู่ริมขอบฟ้า ส่องแสงนวลสว่างไปทั่วทั้งผืนนภา
ก่อนเมฆสีขาวยกไล่แนวทิวเขาสะท้อนแสงจากดวงจันทร์สว่างไสวราวกลางวัน
หากแต่แสงนั้นยวนตาไม่จัดจ้า

ทะเลสาบขนาดใหญ่เบื้องล่างแลเห็นเป็นสีคราม ทั้งยังสะท้อนเงาดวง
บุหลันกลมใหญ่เปล่งประกายระวิบ

บุลาน เลื่อนสายตามองไปยังทิวเขาที่โอบล้อมเป็นดั่งฉากหลังของผืน
น้ำ พลาจทอดถอนใจ

เธอรู้...หลังเขาพากโน้นคือที่ที่เธอตั้งใจไปหา ใครคนที่อยู่ในใจ อยู่
ณ ที่นั้น

เขา คือเพื่อนสนิท เพื่อนคนเดียวที่ใกล้ชิด มิตรผู้รู้ใจมากที่สุด
และเพื่อนคนนี้เคยบอกแก่กันไว้ว่า จะระลึกถึงกัน พร้อมช่วยเหลือ
กัน เมื่อใดที่ใครต้องการพลัง เมื่อนั้นให้ตั้งใจฝากไปกับบุหลัน แล้วใจที่ถึง
กัน จะรับรู้และมาหาในทันที

“คุณหนูคะ” เสียงเรียกดังขึ้นเบาๆ ด้านหลัง

บุลานหันไปมอง ผ้าผืนยาวหนานุ่มคลุมไหล่ขยับเลื่อนหลุด เธอต้อง
ดึงกระชับขึ้นมาเพราะอากาศรอบตัวเย็นยะเยือก

เจ้าของเสียงเรียก เป็นสตรีสูงวัยกว่า รูปร่างค่อนข้างท้วม สวมเสื้อ
แขนยาวตัวหนา ท่อนล่างเป็นผ้าถุง ทอลายสีสวยงามกลมกลืนในแบบฉบับ
จำเพาะ ยาวคลุมถึงข้อเท้า “กลับกันเถอะ เราออกมาแล้วนะคะ”

บุลานถอนหายใจเฮือกเบาๆ รู้ในความหมายของพี่เลี้ยงที่ตัวเองนับไว้
เป็นเพื่อนรุ่นพี่ว่า นี่คือนักของสำนัก พวกเขาห้ามเทพีประจำเมืองออกไป
ไหนลำพัง โดยเฉพาะยามค่ำคืน

ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่ได้รับเลือกให้เข้ามาเป็นหนึ่งในสามขององค์เทพี

บุลานจึงมีปัทมาคอยดูแล นับเป็นการดูแลอย่างใกล้ชิดติดกันเป็นเงาตามตัว และปัทมาก็มีคนดูแลออกคำสั่งกำกับอีกชั้นหนึ่ง เธอผู้นั้นเป็นหัวหน้าใหญ่สุด ถ้าเทียบอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของบุลานได้

หากแต่ไม่ได้ใจดีเหมือนแม่

คุณธันยา เครื่องขริม ไบหน่านิ่งเฉย ยิ้มยาก และแววตาดู

ดูเถอะ...เพียงคิดถึงแววตาที่จ้องใครก็เหมือนจะชี้ความผิดให้ได้ ก็ทำให้

บุลานนึกขยาด ยอมถอยออกมาจากริมทะเลสาบ

ปัทมาสาวเท้ามาเคียงข้างทันที

บุลานก้มมองร่องเท้านุ่มที่ทำจากหนังชั้นดีระหว่างก้าวเดินกลับที่พัก ทั้งเธอและพี่สาวผู้ดูแลต่างนิ่งเงียบ ไม่มีใครบริภาษเจรจา ทำให้ท่ามกลางแสงจันทร์และสายลมเย็นเยียบนั้นมีเพียงเสียงฝีเท้าและชายผ้าถุงสะบัดโดนกัน ดังคู่เคียงไป

กิริยาอาการแบบนี้บุลานเดาได้ ปัทมากำลังกังวล การที่เธอเดินออกมานอกเรือนพักยามวิกาลแบบนี้ ถ้าคุณธันยารู้ ปัทมาจะต้องถูกตำหนิ

เทพธิดาคือผู้บริสุทธิ์ผู้ผ่อง จึงถูกดูแลอย่างระมัดระวัง เทพธิดาถูกยกขึ้นมาให้มีฐานะสูงกว่าผู้คนทั้งแผ่นดิน เมื่อหญิงใดได้รับเลือกให้เข้ามาอยู่ในตำแหน่งนี้ เธอผู้นั้นจะต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

นี่คือเหตุอันทำให้ชีวิตบุลานแปรเปลี่ยน เพราะนับตั้งแต่วันที่มิคนมาบอกคุณพ่อคุณแม่ที่บ้านว่า ลักษณะของบุลานทั้งหมดในวัยกำลังแรกเริ่ม คือลักษณะอันถูกต้องตามประเพณีของเมือง

จากนั้นมีคนจากสำนักใหญ่จากเมืองผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันแวะเวียนมาหาที่บ้าน และทุกครั้งที่มา ก็จะนำข้อแนะนำของเจ้าสำนักผู้นำสูงสุดทางจิตใจของประชาชนทั้งประเทศมาให้ด้วย

บุลานถูกแยกออกมาจากพี่น้องคนอื่น

แม้ที่โรงเรียน บุลานก็มีครูจากสำนักมาสอนให้เฉพาะตัว วิชาวาดเขียน ถูกลงด วิชาที่เพิ่มเข้ามาคือกฏระเบียบและวัฒนธรรมประเพณีของประเทศ ยังดีที่ทางสำนักใหญ่ยังให้บุลานเรียนเครื่องติด อันเป็นเครื่องดนตรีประจำ-

ชาติอยู่

“คุณหนูคะ...ระวังนะคะ” พี่ปัทมาส่งเสียงเตือน พร้อมยื่นแขนมาให้เกาะ ทางขึ้นเรือนอาศัยสูงชัน ความชื้นจากอากาศทำให้มีไอน้ำเกาะพื้นผิว ลักษณะแบบนี้ลื่นดีนัก ถ้าไม่ระวังตัวมีสิทธิ์ลงไปนอนก้นกระแทกพื้น

บุลานเกาะแขนพี่เลี้ยง โหนร่างป็นขึ้นไปอยู่บนเนินอีกระดับ แสงจันทร์ยังสาดสีนวลสว่าง ทิวทัศน์รอบตัวงามด้วยสีครามอ่อนจาง ทิวเขาสูงทะมึนที่อยู่หลังสุดของที่พักเรือนไม้ทั้งหลังเห็นเป็นยอดเงาขาวโพลน

คนทั้งประเทศนับถือเทพผู้สิงสถิตอยู่บนยอดงามของขุนเขาที่มีหิมะปกคลุมตลอดปี ‘ไม่เคยมีใครขึ้นไปถึง’ ในวันฟ้าใสหรือยามอาทิตย์ส่อง ยอดเขาแหลมสูงนั้นแลดูงามนัก

‘วันหนึ่งผมจะขึ้นไปเยือน’ สิกขา เพื่อนหรือมิตรเพียงคนเดียวที่ยังหลงเหลือเคยเอ่ยบอก

วันนั้นบุลานตกใจ มองหน้าเขาอย่างตื่นตะลึง เพราะทุกคนในบ้าน-เมืองนี้ รู้ดีว่า สถานที่นั่นคือที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ไม่มีมนุษย์คนไหนขึ้นไปได้ พ่อเคยบอกว่า ณ ที่แห่งนั้นคือที่อยู่ของเทพผู้ดูแลประเทศ

‘เราอยากรู้ บนนั้นเป็นอย่างไร’ สิกขาผู้มีนามอันหมายถึงดวงไฟเอ่ยต่อด้วยดวงตาอันเปล่งประกายวิบวาวเช่นเดียวกับความหมายของชื่อ

‘อย่าพูดให้ใครได้ยินนะ’ บูลานกระซิบสั่งเขาเสียงตื้น

บางทีการเอ่ยเอื่อนถึงเรื่องสูงสุดในทำนองนี้ อาจจะไม่เป็นที่ถูกใจของใครๆ ได้ ผู้คนทั้งเมือง สอนให้ทุกคนเคารพนอบน้อมต่อยอดภูอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนมีหน้าที่บูชา เทิดทูน ห้ามสงสัยหรือค้นหา หรือเทียบเคียงยอดเขาแห่งความศักดิ์สิทธิ์กับสิ่งใด

สิกขายิ้ม เป็นยิ้มในแบบที่บุลานรู้ว่า เขายังมีความคิดที่จะขึ้นไปสำรวจบนยอดนั้นจริงๆ

‘ไม่เคยมีใครรอดกลับมา’ เธอเอ่ยต่ออีกประโยค หวังให้เขาไม่ลืมนในความจริงข้อนี้

ครานี้ หนุ่มสูงขาว คิ้วเข้ม ตาคมหัวเราะ ก่อนย้อนถามเสียงเรียบ

‘ห้วงผมหรือ’

‘ก็ศึกษาคือมิตรคนเดียวที่เราเหลืออยู่...’

“คุณหนู...” เสียงพี่ปัทมาแทรกขึ้นมาอีกครั้ง เรื่องราวของมิตรวัยหายไประจักษ์

เมื่อบุลลันหันไปมองพี่ปัทมา พี่สาวชี้ให้ชมบนท้องฟ้า บุหลันกำลังทรงกลดทอรัศมีกว้างกลมเห็นสีสันชัดเจน

เธอแหงนมองตามอย่างนิ่งพิณี จิตประหวัดไปหาคนผั่งโน้นอีกแล้ว เขาจะรู้หรือไม่ว่าเธออยากให้เขามาหา

สัปดาห์หน้าจะมีการตรวจสอบอย่างละเอียดจากคณะกรรมการของสำนักใหญ่ เทพีสามคนจะถูกเลือกให้เหลือเพียงหนึ่ง

พี่ปัทมาแอบมากระซิบว่า บุลลันจะต้องเป็นหนึ่งในคนเดียวคนนั้น

หากแต่ตัวเธอเองกลับไม่ได้ต้องการจะเป็นเทพีนั้นแม้แต่น้อย

สิ่งหนึ่งที่บุลลันปรารถนาคือการได้กลับไปอยู่บ้าน บ้านที่มีพ่อแม่ พี่และน้อง

กว่าเดือนมาแล้ว ที่ก่อนนอนทุกคืน พี่ปัทมาจะต้องพูดคุยกักถามเพื่อทบทวน กฎกติกา และขนบธรรมเนียมปฏิบัติของเมือง

บางที่บุลลันก็ไม่อยากจะตอบแม้รู้ทั้งรู้ เธอยังแกล้งตอบเฉย

เมื่อใดที่เป็นเช่นนั้น วันรุ่งขึ้น ครูผู้เชี่ยวชาญจะลงมาสอบถามและอธิบายซ้ำแก่เธอในทันที

นั่นหมายความว่า บุลลันจะเหลือเวลาออกไปเดินเล่นช่วงบ่ายที่ริมทะเลสาบน้อยลง

สุดท้าย บุลลันต้องเลือก เลือกที่จะไม่แกล้งเฉยใจใดๆ อีก เลือกเพื่อจะได้มีเวลาแห่งความอิสระ เวลาอันเป็นของตัวเอง เวลาที่ปราศจากสายตาสอดส่องของคุณอันยา

“สวยมาก คุณหนูอธิษฐานสิคะ” พี่ปัทมาเอ่ย “ขอให้อำนาจแห่งดวงบุหลันช่วยให้คุณหนูบุลลันได้เป็นเทพีประจำเมือง”

บุลลันยังคงยืนนิ่ง นิ่งกระทั่งศอกของพี่เลี้ยงกระทุ้งที่สีข้าง พร้อมมาจา

เร้งเร้า

“ขอพรจากดวงบุหลันลึคะ ขอเร้วๆ”

บุลานยกมือประกบกันกึ่งกลางอก ค้อมหัวก้มคารวะ สองตาปิดสนิท
ในใจตั้งจิตขอพร

หากแต่เธอมิได้ขอพรตามที่พี่เลี้ยงบอก

ในใจหญิงสาวกำลังคิดถึง มิตรหนุ่มคนเดียวที่อยู่ไกลอีกฟากของทิวเขา
หลังทะเลสาบ

‘ดวงบุหลันอันศักดิ์สิทธิ์ ช่วยพาสิกขามาพบข้าด้วยเถิด ข้ามีเรื่องจะ
ต้องปรึกษาเขา’

เอ่ยอธิษฐานเสร็จ พี่เลี้ยงยิ้มกระจ่าง ด้วยคิดว่าเธอทำตามที่ทุกคน
ต้องการ

พี่ปัทมาเย็นแขนให้เกาะ พากลับเข้ามาในตึกอาศัยของสำนัก

ความอุ่นโอบล้อมรอบกายเมื่อก้าวเข้ามาในห้องโถง ซึ่งมีห้องนอน
อยู่ปีกขวา บูลานเลื่อนผ้าคลุมไหล่ ออกมือต้องละอองชื้นของน้ำค้างที่เกาะ
ตามผ้าผ่นแพรพรรณ แหงนมองเข็มของนาฬิกาไขลานที่ตั้งอยู่ผนังด้านหนึ่ง
เดินทางมาซ้อนทับกันที่เลขสิบสอง เป็นอันว่าวันเวลากำลังจะล่วงผ่านไปอีก
หนึ่งวันแล้ว

บุลานก้มหน้างุดเพื่อผ่านโถงสู่ห้องนอน

หากแต่เพียงก้าวขยับไปได้ก้าวเดียว เสียงคุณธันยาก็ดังขึ้นเหนือหัว

“เทพีประจำเมือง เทพีผู้เป็นตัวแทนของความศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง จะ
ต้องเชิดหน้าเสมอ ไม่ว่าอยู่ในสถานการณ์ใด”

ใจบุลานเหมือนตกลงไปสู่เบื้องล่างวิบวับ เธอเงยแขนมองขึ้นไป
ตามเสียง

ร่างคุณธันยาในชุดผ้าถุงยาวกรอมเท้าปักลายทั่วทั้งผืน สวมเสื้อผ้าทอ
ป้ายด้านหน้าสีขมิ้นยืนอยู่ โดยสองมือเกาะราวระเบียงชั้นสาม

ขณะที่ทั้งบุลานและพี่ปัทมาตื่นตะลึง เพราะอย่างไรผู้ดูแลเทพีสูงสุดผู้
นี้ย่อมเห็นว่าทั้งสองเพิ่งกลับมาจากนอกอาคาร ผิดกฎในยามวิกาลแน่นอน

“ยังไม่รีบไปนอนกันอีก” คุณธันยาว่า มือข้างหนึ่งโบกเหมือนเร่งให้ไป

บุลลารีบสาวเท้าเดินต่อ หากแต่ครานี้ศีรษะและใบหน้า เซ็ดตรง

* * *

“คุณหนูคะ ลิกขามารอพบที่โถงด้านหน้า”

เป็นเสียงที่เอ่ยออกมาจากปากพี่ปัทมา เมื่อเธอมายืนอยู่ตรงหน้าในช่วงเวลาที่ครูผู้สอนเพิ่งเดินลับออกไปจากห้องเรียน

บุลลาลุกพรวดขึ้นยืนอย่างดีใจ คำอธิษฐานได้ผลแล้ว มิตรแท้ของเธอมาแล้ว

“เดี๋ยวเราจะออกไปตีมน้ำชาที่ริมทะเลสาบกับลิกขานะคะพี่ปัท” สวาน้อยวัยยี่สิบปีบริบูรณ์ส่ง เมื่อเดินแกมวิ่งออกไปยังโถงเบื้องนอก

ยามกลางวันเช่นนี้ หน้าต่างทุกบานเปิดกว้าง สายลมตะวันตกพัดมาพร้อมกลิ่นหอมของดอกไม้และหญ้าสมุนไพรร

ปกติห้องโถงรับแขกนี้จะมีโต๊ะและเก้าอี้ไม้ขัดเงาวับอยู่กลางห้อง และลิกขามา...เขาจะมานั่งรออยู่ ณ ที่ตรงนี้

ทว่าวันนี้ เวลานี้ ห้องโถงกลับว่างเปล่า ไม่มีเงาร่างของผู้ใดอยู่บนเก้าอี้ไม้นั้นแม้แต่คนเดียว

“พี่ปัท...” บุลลานหันไปหาพี่เลี้ยงที่ค่อยๆ เคลื่อนร่างตามเข้ามา “ไหนล่ะคะ ลิกขา”

“เมื่อครู่ เขารออยู่ตรงนี้” พี่เลี้ยงชี้ไปที่ชุดเก้าอี้ไม้ โดยเฉพาะตัวยาวที่มีชนสัตว์สีขาวปุกให้รองนั่งอยู่

บุลลารีบเดินไปที่ประตู สายลมเย็นโชยเข้ามาปะทะกาย ความเย็นแผ่ซ่านเยือกเข้าไปไปถึงในอก และเห็นแล้ว ร่างสูงสมส่วนของลิกขายืนอยู่บนเนินหญ้าเขียวขจีตรงนั้น

กำลังจะร้องเรียกชื่อเขาเหมือนเคย

แต่เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

“องค์เทพี...”

ไม่ต้องหันไปมอง บูลานจำได้ นี่คือเสียงของคุณธันยา
มีมือมาดึงร่างบูลานไว้ และเสียงผู้ดูแลสูงสุด ออกคำสั่งกับปัทมา
“ไปเชิญคุณสิกขามาที่นี่”

๒

บรรยากาศในห้องโถงอึดอัด แม้ว่าสิกขายังคงเป็นสิกขาคนเดิม ดวงตาได้แพ่งคิ้วดำเข้มจ้องมองมายังเธออย่างเป็นมิตรและกระตือรือร้นดุจเดิม หากแต่ริมฝีปากได้รูปกลับปิดสนิท

วันนี้มิตรผู้รู้ใจไม่เจรจา เขาเอ่ยทักเพียงคำสวัสดิ์ หลังจากนั้นนั่งนิ่งตลอด แม้ทำนองก็อยู่ในอาการสำรวม คือสองมือสอดประสานวางไว้บนตักตลอดเวลา

ไม่ไกลจากที่นั่งของเธอและเขา คุณธันยานั่งอยู่ แม้ว่าสายตาจะไม่ได้มองมาที่เธอและสิกขา แต่บุลลนก็รู้ว่าหูของคุณธันยากำลังเงี่ยรอฟังคำสนทนา ระหว่างเธอและเขาอยู่

ด้วยเหตุนี้กระมัง ชายหนุ่มรูปงามตรงหน้าจึงปิดปากสนิท

และวันนี้เป็นหนแรกที่คุณธันยาทำแบบนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เกือบสองปีที่บุลลนเข้ามาในสำนักนี้ สิกขามาเยี่ยมเธอห้าครั้ง ครั้งหนึ่งเขามาพร้อมพ่อแม่ของเธอ อีกครั้งมาพร้อมครอบครัวของเขา มีอยู่สามครั้งที่สิกขามาเพียงลำพัง

แต่ทุกครั้ง คุณธันยาหรือใครๆ ไม่เคยเข้ามามีส่วนร่วมในการพบปะพูดคุย

ครั้งล่าสุดที่สิกขามาหา เขามีของกำนัลเป็นสร้อยหินแก้วสีฟ้าใสที่เขาร้อยเองกับมือมาให้

สิกขาใส่มาในถุงผ้าเล็กๆ ที่น้องสาวเขาปักลายด้วยการสอดด้ายเข้าไปในเนื้อผ้าเป็นรูปดาวและเกล็ดหิมะ

บุลลนเก็บไว้อย่างดี และทุกครั้งที่เขาหยิบสร้อยสีฟ้าใสมาสวมใส่ สายตาของผู้คนที่มองมาจะจับนั่งอยู่ที่สร้อยเส้นนี้

วันหนึ่งคุณธันยาถึงกับถาม ‘เธอไปซื้อมาจากไหน’

นูลานไม่ได้ตอบในทันที แต่ย้อนถามด้วยรอยยิ้มและน้ำเสียงอ่อนโยน
‘คุณธัญญาชอบหรือคะ’

‘สวยมาก ไม่เคยเห็นที่ไหน หินแก้วใสและสวยเหลือเกิน’

นูลานยิ้ม หินแก้วสีสวยใสแบบนี้มีอยู่ในลำธารแถบที่บ้านเธอเท่านั้น
และสิกขารู้ เขาจะเอามาทำอะไรให้หินใสๆ นั้นส่องประกายใสออกมา

‘ซื้อที่ไหน’ คุณธัญญา ไม่ได้ลืมคำถามที่ถามค้างไว้

‘ไม่ได้ซื้อค่ะ มีคนทำมาให้’

รอยแวบไหววาววาวขึ้นมาในดวงตาผู้ดูแลสูงสุดของเทพี นูลานคิดว่า
สตรีสูงวัยผู้นี้จะตั้งคำถามต่อไปอีก แต่กลับเป็นว่าคุณธัญญาแค่พยักหน้ารับรู้

มาวันนั้นเมื่อพบกัน สิกขายืนถูงผ้าเล็กๆ สีดำ มีด้ายปักสอดลายเป็น
ดอกไม้เล็กๆ สีแดง เหลือง และชมพูให้

“กำไล”

นูลานแค่แง้มปากถูงผ้าดู หินแก้วสีฟ้าใส ชุดเดียวกันกับสร้อยคอที่
เขาเคยให้

“ขอบคุณมาก” เอ่ยบอก พร้อมเห็นสายตาคุณธัญญามองมายังเธอ
และสิกขา

สิกขาก็คงเห็นเช่นกัน ริมฝีปากเขาเม้มสนิท

“คิดถึงบ้าน” เธอเอ่ยต่อแผ่วเบา “เราอยากกลับบ้าน ไม่อยากอยู่ที่นี้
อีกแล้ว มีเสียงพูดกันมากกว่าเราจะได้เป็นเทพี สิกขา เราไม่อยากเป็น”

มิตรตรงหน้ายังนิ่งสงบอยู่ดั่งเดิม มีเพียงแววตาเท่านั้นที่วาวไหว นูลาน
เอ่ยต่อด้วยความอัดอั้น “ที่เรามาอยู่ตรงนี้ เราคิดแค่ตัวเองคือหนึ่งในสาม
ที่เขาให้มาเท่านั้น เมื่อใดเสร็จภารกิจนี้ก็จะได้กลับบ้าน แต่ถ้าถูกเลือกให้
เป็นตัวจริง เป็นเทพเทพี ทุกอย่างจบเลยนะ สิกขาช่วยเราด้วยสิ เราจะ
ทำอย่างไรดี เราอยากกลับไปอยู่กับคุณพ่อคุณแม่”

สายตาเขาเหลือบแลไปยังผู้คุม นูลานไม่ได้ยินคำพูดใดๆ ออกจากปาก
คู่สนทนา

นี่มิใช่ลักษณะปกติของสิกขา เขาเป็นคนร่าเริงและมากด้วยอารมณ์ขัน

ยามใดที่เธอไม่สบายใจ เพื่อนผู้นี้จะมีเรื่องสนุกๆ มาเล่า เล่าอย่างเดี๋ยวมพอ
เขาจะมีท่าทางประกอบอันทำให้เธอยิ้มออกและหัวเราะได้

“สิกขา...” บูลานเรียก

เขาส่งยิ้มตอบกลับมา เป็นยิ้มแบบไม่เคยยิ้ม

“เธอเป็นอะไรไป ทำไมไม่พูด ทำไมไม่เหมือนเดิม”

ทำนองยังอยู่ในอริยาบถเดิม หลังและไหล่ตั้งตรง มีศรัทธาเท่านั้นที่ก้ม
น้อยๆ

“ออกไปนั่งข้างนอกเถอะ” บูลานเสนอ อย่างน้อย ลานกว้างที่เห็น
ห้องฟ้า เห็นภูเขา และลมพัดเย็นๆ น่าจะคลายความอึดอัดได้บ้าง

แต่เพียงเธอขยับลุก เสียงกระแอมดังมาจากคุณธัญญา

ร่างพี่ปัทมาโผล่เข้ามาจากประตูด้านในด้วยความรวดเร็ว เร็วเหมือนเธอ
รออยู่แล้ว

“คุณธัญญาสั่งให้คุณหนูรับแขกที่ห้องโถงนี้” เสียงพี่ปัทมาบอกอย่าง
สุภาพ

“แขกที่ไหนกันคะ” เธอแย้ง “นี่ สิกขา มิตรสนิทของบูลานนะคะ
หนก่อนสิกขามา เรายังไปริมทะเลสาบด้วยกัน อ้อ...เดี๋ยวช่วงพัก เราจะไป
ริมทะเลสาบ พี่ปัทมาเพื่อน้ำชาให้สิกขา เรียบร้อยแล้วใช่ไหมคะ”

สีหน้าพี่ปัทมาอยู่ในอาการกลืนไม่เข้า คายไม่ออก เธอเหลือบมองไป
ทางคุณธัญญาแวบหนึ่ง

อาการแบบนี้ทำให้บูลานย่นหัวคิ้ว

รู้ด้วยการประมวลเหตุทั้งหมดได้ว่า วันนี้จะไม่เหมือนวันที่ผ่านมาอีก
แล้ว

เธออิงอยู่ครู่หนึ่ง จึงทรุดร่างลงนั่งยังที่เดิม เช่นเดียวกับมิตรผู้เดินทาง
มาค่อนคืน ก็ย่อร่างลงนั่งยังเก้าอี้ตัวเดิม

พี่ปัทมาถอยออกไป

“เกิดอะไรขึ้น” บูลานพึมพำ

“อดทนและเข้มแข็งนะ” เสียงนุ่มๆ ดังมาจากผู้นั่งอยู่ตรงหน้า “ทำวันนี้

ให้ดีที่สุด แล้วทุกสิ่งจะผ่านไปด้วยดี”

บุลานตั้งอยู่ในอก การมาของสิกขาววันนี้เต็มใจให้เธอได้ไม่เต็มที ทุกคราที่ท้อแท้สิ้นหวัง เขาคือคนที่เธอคิดถึง เพราะบางเรื่องเมื่อเธอพูดกับแม่ คำพูดแบบนี้จะออกจากปากแม่...เข้มแข็งไว้บุลาน อดทนบุลาน ทุกอย่างจะดีเอง...

หรือกับพ่อ เมื่อใดได้เอ่ยปากเล่าถึงความอ่อนล้าท้อแท้ เสียงขริมๆ ของพ่อจะบอก ‘ลูกมีหน้าที่ จงทำหน้าที่ของตัวให้ดีที่สุด’

แต่กับสิกขา เขารู้ เธอมิได้ปรารถนาหน้าที่นี้ การมาอยู่ในสำนักในเมืองหลวงก็แค่ชั่วคราว มาให้ตัวเลือกครบ ในสำนักยังมีหญิงสาวผู้เพียบพร้อม เช่นเธออีกสองคน ทั้งคู่เหมาะที่จะอยู่ในตำแหน่งเทพเทพิ์ตัวจริง

ทุ้งหญ้าหอมของพ่อเป็นสิ่งที่เธอคิดถึง ยามมันออกดอก สีม่วงขริม จะกระจายคลุ่มไปทั่วผืนดิน ทันทีที่แสงแดดส่องจ้าจัด กลิ่นน้ำมันหอมของดอกหญ้าชนิดนี้จะพุ่งอวลไปทั่ว

เกือบสองปีแล้วที่เธอมิได้กลับบ้าน

“พ่อแม่ของเราเป็นอย่างไรบ้าง” เธอถามมิตรตรงหน้า

“สบายดี” เขาตอบสั้นๆ

“ที่บ้านเรารู้หรือไม่ว่าสิกขาจะมาที่นี่”

ชายหนุ่มผู้เติบโตมาพร้อมกัน เรียนในสำนักเดียวกันตั้งแต่ชั้นต้นก่อน จะมาแยกเมื่ออายุได้สิบสอง สายหน้า

“ไม่ได้บอกหรือ” เธอถาม

เขาสั่นหน้า “เมื่อคืนเราสะดุ้งตื่นเพราะฝันว่าบุลานอยากพบ ดีสี่จึงควมมาออกมา บอกแม่แค่ว่าจะมาที่นี่ แม่ยังเอ็ดว่าไม่บอกล่วงหน้าจะได้ทำข้าวหุงเนยแบบบ้านเราฝากมาให้”

บุลานยิ้ม แม่ของสิกขาเป็นเพื่อนกับแม่ของเธอ ทั้งสองมักไปมาหาสู่กันที่บ้านตลอด และข้าวหุงเนยฝีมือแม่สิกขาอร่อยเลิศที่สุด เพียงเอ่ยถึงเธอเหมือนได้รสได้กลิ่น ข้าวนั้นจะหอมมันและเค็มด้วยถั่ว เนย

“สายฟ้า” สิกขาเอ่ยนามม้าตัวโปรด

บุลานยิ้มใส ภาพสัตว์สี่เท้าตัวสูงใหญ่ ขนดำขลับชัดขึ้นมาในใจ “วันนี้ ลิกขามากับสายฟ้าหรือ”

สัตว์สี่เท้าตัวนี้สี่เท้าเป็นเลิศ เธอเคยขี่พร้อมลิกขามาแล้ว ยามมันวิ่ง เสียงฝีเท้ามันดังสนั่น ความเร็วของสายฟ้าทำให้ผมเธอปลิวลู่ไปเบื้องหลัง ตลอดเวลา

“เปล่า” คู่สนทนาถอนใจ “มันเจ็บ ตอนนั้นผมอมมาก พอบอกถ้าไม่หาย ต้องจัดการ”

ใจเธอวาบหล่น จัดการคือให้จบชีวิต

แม้จะรู้และเข้าใจว่านี่คือวิธีหนึ่งของการดูแลพาหนะมีชีวิต ยามเมื่อเจ็บป่วย ไม่มีใครปล่อยให้ทรมาณ การจบชีวิตหมายถึงการเดินทางครั้งใหญ่ ที่จะไปสู่โลกภายนอก โลกที่อาจจะดีกว่าโลกนี้

“แต่เรายังทำใจไม่ได้ แค่มองตา เราก็ทำมันไม่ได้แล้ว”

บุลานยื่นมือไปจับมือสหายหนุ่มเหมือนอย่างเคย

ยามใดที่ใครมีเรื่องไม่สบายใจ การแสดงออกถึงความเข้าใจและห่วงใย กันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เช่นในเวลาที่เราสูญเสีย ลิกขาก็จะเป็นผู้ให้กำลังใจ

หากแต่นาทีนี้ พี่ปัทมาปราดเข้ามา สายตาเธอจ้องจับที่มือของลิกขา และบุลาน

“ต่อไปนี้ เทพเทพีจะทำแบบนี้อีกไม่ได้”

“พี่ปัทมา” บูลานแหงนหน้ามองงงงัน “บูลานยังไม่ได้เป็นเทพเทพีนะคะ ยังไม่ได้เป็น”

สีหน้าผู้ดูแลระอึกระอ่วน

บุลานไม่ยอมปล่อยให้ลิกขา อยากรู้เหมือนกันว่าใครจะมีสิทธิ์มาห้ามอะไรต่อไปอีก

ตาจ้องตาอย่างไม่ยอมกันครู่ใหญ่ บูลานจึงเริ่มรู้สึก ลิกขาเป็นผู้ดึงมือ เขาให้พ้นจากการเกาะกุม

ความไม่พอใจเกิดขึ้นในจิตของตน ทำไมลิกขาต้องทำแบบนี้

“เราจะกลับแล้ว...” เขาเอ่ยบอกเสียงนุ่ม

“สิกขาเพิ่งมา ตีมาด้วยกันก่อน สิกขาเคยกลับเย็นๆ นี้”

“จะต้องไปเตรียมตัว วันมะริ่นจะต้องไปเมืองเดวัล”

“ไปทำไม” น้ำเสียงที่ถามมีความสงสัย เมืองเดวัลอยู่ไกลออกไปทางเหนือ ที่นั่นเต็มไปด้วยภูเขาสูง และอากาศยิ่งหนาวเย็นกว่าที่นี้หลายเท่า ไม่มีคำตอบ น้ำเสียงที่เอ่ยประโยคต่อไปทั้งหงุดหงิดและอึดอัด

“นี่เป็นอะไรกันคะ วันนี้ทุกคนไม่เหมือนเดิม สิกขามีเรื่องอะไรที่อยู่ในใจหรือ เราไม่รู้ที่สิกขาไม่ได้เป็นแบบนี้ ทำไมไม่เหมือนเดิม”

ร่างสูงลุกขึ้นยืน ค้อมก้มศีรษะอย่างเคารพ

นูลานเย็นยะเยือกในอก หรือว่าสิ่งที่หวาดกลัวยิ่งนักได้เป็นจริงแล้ว

แว่นนั้นอยากจะลุกขึ้นประกาศก้องว่าไม่ใช่ ไม่ทำ ไม่เป็น แต่เมื่อนึกถึงสีหน้าและแววตาของพ่อที่กำลังก่อนเดินทางมา และในครั้งล่าสุดที่พ่อมาเยี่ยม พ่อแตะไหล่เธอก่อนจะเอ่ยเสียงนุ่ม

‘ลูกเป็นลูกสาวคนโตของพ่อที่สร้างชื่อเสียงให้แก่วงศ์ตระกูล การมาอยู่ที่นี้ไม่มีใครเลือก นอกจากพระเจ้าเบ็องบน การถูกเลือกถือเป็นเกียรติอันสูงสุด ลูกต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ลูกต้องรักษาเกียรติของตระกูลเราให้ดีที่สุด อย่าให้มีเรื่องต้องเสื่อมเสีย และกล่าวขานต่อไปในภายภาคหน้าถึงสิ่งไม่ถูกต้องเหมาะสม’

ดังนั้น สิ่งที่เธอทำได้ในยามนี้คือ ทอดสายตาส่งตามร่างสูงสง่าของเพื่อนชายผู้กำลังก้าวจากไปเงียบๆ

* * *

ทันทีที่แสงสุดท้ายของตะวันลับลงไประหว่างยอดสูงของขุนเขา ความเย็นแผ่ยะเยือก มาสีน้ำตาลทะยานพุ่งไปเบื้องหน้า เสียงฝีเท้าของมันกระทบพื้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ และเป็นเสียงเดียวที่ได้ยิน

สิกขาดึงผ้าขึ้นมาปิดปากปิดจมูก ลมเย็นกำลังเสียดแทรกเข้ามาบาดผิว เวลานี้เขาเหลือไว้แต่ดวงตาที่ไม่มีสิ่งใดปกคลุม

เสียงฝีเท้ามายังคงก้องสะท้อนไปทั่วหุบเขาที่เป็นเส้นทางกลับสู่หมู่บ้านวันนี้ เขาคงไปถึงที่นั่นไม่ตึกนัก

ความหนาวเหน็บที่โอบล้อมอยู่ยังไม่ยกว่าความหนาวเหน็บในใจ
ก่อนหน้านั้นมีสัญญาณบางอย่างที่พอจะบ่งบอกให้รู้และเดาได้ว่า อีกไม่ช้า
ไม่นาน โลกของเขากับโลกของบุลานจะถูกตัดแยกออกไปจากกัน
วันใดที่เธอก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งเทพเทพี เธอคือผู้อยู่สูงสุดที่เขາและทุกคน
ของแผ่นดินจะต้องเคารพและนับถือ

แม่ได้บอกแล้วว่า อีกไม่นานวันนั้นจะมาถึง

หากแต่บุลานพยายามบอกเขาในการติดต่อกันทุกครั้ง ว่าเธอมิใช่ตัวจริง
ทางสำนักยังมีตัวเลือกอีกสอง

ทว่าเมื่อสัปดาห์ก่อน เขาได้ยินพ่อคุยกับพ่อของบุลาน บัดนี้มีปัญหา
หลายประการเกิดขึ้น

ทันใดนั้น ลึกซาถึงกับสะดุ้ง แม้ม้าตัวที่ควบอยู่ก็มีอาการตื่นตระหนก
ด้วยว่าเสียงเสียงหนึ่งดังแหวกอากาศขึ้นมา มันดังแหลมเล็กและทรงอาณาภาพ
ทะลุทะลวงจนแก้วหูสะท้อน

๓

ม้าสีน้ำตาลเตลิดออกนอกเส้นทาง สองขาหน้าโผนผกจนทำให้ลิกขาต้องรีบบังคับให้หยุด

เสียงบั้งที่ตั้งย้งก้องสะท้อนเป็นเสียงเอคโคอยู่ไปมา แต่ลิกขาก็จับทิศทางถูก เขาพาม้าอย่างเหวอะไปอีกด้าน ขณะเดียวกันมืออีกข้างได้เลื่อนมาจับข้างเอว อาวุธคู่กายยังอยู่ ถึงจะมีโซ่ปิ่น แต่กรีซเล่มนี้เขาใช้ชำนาญยิ่ง ไกลล์หมู่บ้านมากแล้ว ความสงสัยยิ่งทวี ใครหรือผู้ใดกันเล่าที่มาใช้อาวุธมีเสียงเช่นนี้

ครั้นม้าย่างผ่านช่องเขา ที่ราบกว้างใหญ่ปรากฏอยู่ตรงหน้า นั่นคือไร่หญ้าหอมของครอบครัวบูลาน พ่อแม่บูลานคือผู้ที่ร่ำรวยและฐานะดีที่สุดในเมืองนี้

ภาพเพื่อนหญิงแวบเข้ามาในใจ บูลานชอบทุ่งหญ้ายามเย็นที่แดดทออาบเป็นสีทอง หากแต่บัดนี้ ทุ่งแห่งนี้มีม่านความมืดคลั่งลงมาคลุมจนเห็นเป็นสีเทาทึม

ฤดูแห่งความหนาวเย็นกำลังจะเดินทางมาถึง ท้องฟ้ามืดเร็วลงไปทุกที ลิกขานึกถึงฤดูร้อน แม้แดดลาลับ แต่ท้องฟ้าจะยังสว่างไปจนถึงสองสามทุ่ม ชายหนุ่มควมม้าต่อไปจนกระทั่งมาถึงบ้าน ลิกขาตรงไปยังคอกเก็บม้า สายฟ้าจะมีการเป็นอย่างไบบ้างนะ

แต่ ณ ที่สายฟ้าเคยนอน บัดนี้ว่างเปล่า มีเพียงเศษหญ้าแห้งและฟางที่ปูพื้นอยู่

คิ้วขมวดมุ่นด้วยความสงสัย สายฟ้าไปไหน

คำตอบที่ได้ด้วยการคาดเดาเองคือ “หรือพ่อจะพามันออกไปเดินเล่น”

คิดแล้ว ใจหายวับ พ่อจะพาม้าป่วยไปเดินเล่นทำไมกัน

“ต้องวัดใจกันแล้วจะอยู่หรือไป” ประสพการณ์ที่เคยเกิดขึ้นตอบ

ลิกขาเข้าอ่อน คาดเดาได้ทันที เสียงบ่งที่ได้ยินเมื่อครู่คือเสียงที่พ่อใช้ พาสายฟ้าไปยังอีกโลกหนึ่งเป็นแน่

พ่อนะพ่อ...ชายหนุ่มครุ่นคิดด้วยใจที่เห็นแต่ภาพสายฟ้าเต็มไปหมด ก็พ่อฝึกมันมากับมือ ตั้งแต่เริ่มใส่ขลุ้ม ฝึกจุง และพุดคุย โดยมีเขารู้เห็น ร่วมวงอยู่ด้วยตลอด

ลิกขาเห็นวิธีการฝึกขั้นหยาบครั้งแรกก็จากสายฟ้านี้แหละ ความที่มันดื้อและพยศอยู่ไม่น้อย วันเวลาของการฝึกจึงค่อยเป็นค่อยไป ลิกขาได้พบความอดทนและใจเย็นของพ่อก็จากการฝึกม้าตัวนี้

‘สัตว์ที่ดื้อและพยศ ต้องใช้พระคุณ อย่าใช้พระเดช’ พ่อบอกเสียงกลัว หัวเราะเมื่อเขาถามว่าทำไมต้องเอาอกเอาใจม้าตัวใหม่ดำมะเมื่อมนั้นนัก

พ่อป้อนหญ้า พุดคุย ลูบตัว ด้วยกิริยาอ่อนโยน นุ่มนวล และที่สำคัญพ่อไม่เคยตี ไม่เคยทำโทษมันสักครั้ง

ลิกขายังจำภาพพหูสองข้างของมันกระดิกไปข้างหลังในยามดื้อได้ สายฟ้าจอมดื้อ

กำลังจะก้าวเข้าไปในเรือนของครอบครัว เสียงผีเท้าม้าเข้ามาชัดเจน

ลิกขาหันขวับไปตามเสียง พ่อขี่เมฆงาม ม้าสีขาว พันลขี่ม้าอีกตัว ทั้งสองแหบจะตีคู่กันมา และตรงดิ่งไปยังคอก

แต่สิ่งที่พิศวงคือ ม้าดำปลดตัวที่รั้งท้ายนั้นสิ มันวิ่งตามมาโดยไม่มีใครขึ้นนั่งบนหลัง

ลิกขาถอยออกมาจากบ้าน ความดีใจฉีดยาไปทั่วทั้งร่าง

“สายฟ้า” เขาอุทาน พร้อมเปลี่ยนทิศทางทันที

แทนการเข้าบ้าน ลิกขาวิ่งไปยังคอกข้างบ้าน ไปทันพอดีกับที่พ่อก้าวลงมาจากหลังเมฆงาม

“พ่อ” เขาเรียกและปราดไปหาสายฟ้า มันแสดงอาการดีใจ ลิกขาลูบ ลำคอและแผงขน ปากก็เจรจา “พ่อ พ่อไม่ได้ยิงสายฟ้าหรือ”

พี่ชายของเขาหัวเราะ “จะยิงได้ไง วิ่งคึกเหมือนเดิมแล้ว”

“แล้วเสียงปืน” เขาถาม สายตาจ้องอยู่ที่อาวุธยาวที่พ่อสะพายหลังอยู่

“พ่อยิง...”

ยังไม่จบประโยค พ่อส่งสัญญาณห้ามพูดและพยักหน้าให้ตามมาที่บ้าน
 สิกขา กับ พี่นลรีบช่วยกันถอดอานม้าเก็บ

* * *

“ใครยิงปืนไม่รู้” พ่อเอ่ยเสียงขรึมเมื่อมานั่งล้อมวงตรงโต๊ะกลมกลาง
 ห้องโถงของบ้าน พื้นดินอัดแข็งเย็นชืด ดีที่มีเตาผิงสำหรับให้ความอบอุ่นอยู่
 มุมหนึ่ง กลิ่นไม้หอมกำจายอยู่ในอากาศ ครั้นแม่และพี่สะใภ้ยกถาดอาหาร
 เข้ามา ความหิวว้างแล่นไล่ขึ้นมาจนแทบจะลืมนั่งได้ไปเสียทั้งหมด

เนื้อไก่อบเครื่องเทศหอมกรุ่น เคียงคู่กับสตูฟฟ์ที่เคี้ยวจนนุ่มในเนยหอม
 แต่ลดความเลี่ยนด้วยมะเขือเทศที่ทำให้ออกเปรี้ยวนิดๆ

“มีคนลือว่าทางตะวันออกเริ่มมีปัญหา พวกเขาไม่พอใจอยู่หลายเรื่อง”

“ไม่พอใจเรื่องอะไรล่ะพ่อ” เขาถาม

บิดาจ้องมองมา ในดวงตาสีน้ำตาลเข้มและคมนั้นเต็มไปด้วยรอยกังวล

สิกขาลึกลับใจหาย และพ่อยังไม่ทันได้ตอบ แม่เดินเข้ามาเกาะไหล่

พ่อ เอ่ยเสียงอ่อนเบา

“วันนี้เหนื่อยกันมามากแล้ว ทานอาหารให้มีความสุขเถอะ” พูดแล้ว
 แม่หันมาหาเขา “นูลานเป็นยังไงบ้างลูก”

“สบายดีครับ มีคนดูแลอย่างดี” ขณะตอบอย่างนี้ ในใจกลับหงุดหงิด
 เพราะรู้ว่าการไปพบเพื่อนหญิงคนสนิทในวันนี้ หลายสิ่งหลายอย่างไม่เหมือน
 เดิม

การพบกันมีอุปสรรค ความกันเองหายไป เพราะนูลานถูกควบคุม
 ด้วยกฎของสำนัก แม้แต่ตัวเขา ก่อนที่จะได้พบกับนูลาน คุณธันยาได้ออก
 มาพบก่อน

และหนึ่งในคำสนทนา คือ โปรดให้เกียรติเทพีของเรา บัดนี้เธออยู่
 เหนือกว่า สูงกว่า ความเป็นมิตรต้องเก็บไว้ เราอยากให้เธอเทิดทูนต่อเทพี
 ดังเช่นเทพเทพี

สิกขาเงยหน้าขึ้นมาสบตาแม่ที่มองมาเขม็ง “ผมสงสัยครับแม่ สงสัย

ว่าบางทีบุญลานจะได้รับเลือกเป็นเทพเทพีตัวจริง”

สีหน้าแม่ไม่ได้ตื่นเต้น มีแต่รอยยิ้มกระจ่างเต็มใบหน้า เมื่อพัยกรับ
วาจาของเขาแล้วว่าเสียงเรียบ

“หมู่บ้านเราจะได้รับเกียรติ เป็นเรื่องที่น่ายินดี นานกว่าสี่สิบปีแล้วที่
เทพเทพีมิใช่ผู้ที่ไปจากที่นี่”

“แต่ปัญหาบางอย่างอาจจะตามมา” เสียงพ่อพูดแทรก ทำให้สิกขา
หันขวับไปมอง

ปัญหาที่พ่อพูดจะเป็นเรื่องเดียวกันกับที่เมื่อครู่พ่อจะพูดแล้วกลับหยุด
ไม่พูดต่อหรือไม่

สิกขาหวังจะได้ยินการบอกเล่าเรื่องราวใดๆ จากพ่อ หากแต่ประมุข
ของบ้านกลับผายมือไปยังอาหารบนโต๊ะแล้วว่า

“กินอาหาร...กินอาหารกันเถอะ”

แม่เลื่อนตัวเข้ามานั่งประจำที่ ภรรยาของพินล เคลื่อนร่างที่แลดูอู้อ้าย
เพราะท้องโตหนุนมานั่งยังที่ของเธอ ส่วนที่ว่างข้างๆ สิกขา น้องสาววัยสิบแปด
ปราดเข้ามายัดครอง

ข้าวหุงสวย หอมกลิ่นเครื่องเทศถูกตักแจกจ่าย หากแต่สิกขายังตั้งใจ
เรื่องเสียงปิ่น เรื่องปัญหาที่พ่อเล่าค้างคา

ระหว่างนี้ เขาสบตากับบิดาแล้วถาม “ปัญหาของพวกที่ไม่เห็นด้วย
กับสำนัก มันเกี่ยวกับเสียงปิ่นและเกี่ยวกับบุญลานด้วยหรือเปล่าครับพ่อ”

พ่อย่นหัวคิ้วมุ่น ก้อนโบกมือ “เราแค่คนธรรมดาๆ อย่ายุ่งเรื่องของ
พวกเขาเลย”

“ถ้าเกี่ยวกับบุญลาน...” สิกขาเอ่ยแย้ง

พูดเพียงเท่านั้น พ่อยกมือห้ามอีกครา ทั้งสีหน้าแววตาก็เคร่งเครียด
“ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ทุกคนมีหน้าที่ของตัวเอง ถ้าไปวุ่นวายกับเรื่องของ
คนอื่น ทุกอย่างจะยุ่งกันไปหมด”

แม่ไม่เห็นด้วยทั้งหมดกับวาจาพ่อ หากแต่ด้วยความเป็นลูก ลูกใน
สังคมและวิถีชีวิตที่ยกให้พ่อเป็นใหญ่ที่สุดในบ้าน สิกขาจึงต้องเงย

หลังจากนั้น วงสนทนาบนโต๊ะอาหารก็เปลี่ยนเป็นเรื่องที่สะใจ ที่เริ่มจับอาการลูกในท้องคันได้ น้ำเสียงของทุกคนตื่นเต้นมีความสุขกับสมาชิกใหม่ที่จะเกิดในอีกหลายเดือนข้างหน้า

สิกขาปล่อยใจเลื่อนลอยไปหาบุญลาน

เขาจับสัญญาณบางอย่างได้ บุญลานจะถูกเลือกให้เป็นเทพเทพี

ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็หมายความว่าบุญลานจะไม่ได้กลับบ้าน จนกว่าจะอายุครบวัยเบญจเพศ

ถ้านับจากวันนี้ เวลาไม่น้อยเลย ห้าปี ต้องห้าปีเต็ม บุญลานจึงจะกลับมาเป็นบุญลานคนเดิม

และถ้าวันนั้นมาถึง เขาจะมั่นใจได้อย่างไรว่าบุญลานจะยังเป็นบุญลานอยู่เหมือนเดิม

ความหนักอึ้งแผ่เข้ามากดทับในอก ความผูกพันใกล้ชิดของเขากับบุญลานจะเป็นอย่างไรต่อ ไม่มีใครรู้ว่าใจของเขากับบุญลานผูกพันกันเพียงไหน

ถ้าใครๆ เห็นว่าเขาและเธอ คือเพื่อน คือมิตร คือสหายสนิทกันยิ่ง หากแต่ลึกซึ้งรู้ว่าในระหว่างความเป็นมิตรสนิทยิ่งต่อกันนั้น ได้มีสายใยอันอ่อนหวานเส้นหนึ่งยึดโยงหัวใจเธอและเขาไว้ด้วยกัน

“สิกขา ลูกจะต้องเดินทางวันมะรืน” จู่ๆ เสียงแม่ดังขึ้นมา ภาพรอยยิ้มอันอ่อนหวานของบุญลานดับหายไปจากใจ สิกขาเงยหน้ามองแม่ที่กำลังเอ่ยต่อ “ลูกเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้วหรือยัง”

เขาพยักหน้ารับ

ทุกอย่างพร้อมมาหลายวันแล้ว พ่อเป็นผู้สั่งการเขาตลอด ตั้งแต่สัปดาห์ที่ผ่านมา

ในทุกวันที่ขึ้นมาออกไปยังทุ่งข้าวสาลี พ่อจะกำชับให้จัดเตรียมข้าวของเครื่องใช้ และเตรียมกายเตรียมใจที่จะไปเล่าเรียนวิชาความรู้อย่างเดียว

“ที่นั่นเจ้าจะต้องฝึกฝนอย่างหนัก...” พ่อมักจะเริ่มต้นประโยคทำนองนี้

“สิกขา” เสียงพ่อแทรกขึ้นมา “อืมแล้วมาคุยกับพ่อหน่อย”

ดังนั้น หลังมื้ออาหาร เขากับพ่อย้ายที่นั่งมายังอีกมุมหนึ่ง มุมสำหรับ

พ่อใช้รับแขก

สมาชิกในบ้านคนอื่นๆ ทำหน้าที่ของตน น้องสาวและพี่สะใภ้ยังขลุกอยู่ในครัว เสียงภาชนะกระทบกันดังลอลอออกมาเป็นระยะๆ ทั้งสองคงช่วยกันเก็บล้าง

พ่อนั่งเคาะนิ้วกับพื้นโต๊ะไม้ตัวใหญ่ มันคือกระดานแผ่นเดียวจากไม้เนื้อแข็งที่พ่อเล่าให้ฟังว่าเป็นของตกทอดมาจากบ้านของปู่

ยิ่งใช้ไปนานวัน ลิกขายังพบ โต๊ะไม้กระดานแผ่นเรียบนี้ยังงามและขึ้นเงา

“ลิกขา...” เสียงเรียกชื่อดังสติเขากลับมาที่ใบหน้าพ่อ

แสงตะเกียงส่องสว่างจนเห็นริ้วรอยย่นข้างหางตาชัดเจน

“ทำไมพ่อจึงให้เจ้าไปที่เดวิล” พ่อเริ่มด้วยคำถาม

เขาพยักรับ เพราะพ่อบอกอยู่ตลอดเวลา เดวิลคือเมืองแห่งความรู้ ใครก็ตามที่ไปเรียนที่นั่นจะกลับมามีอายุยืนยาวและได้รับความเชื่อถือนั่นเอง

พ่อของบุลาน ก็เคยไปเรียนที่เดวิล และว่ากันว่าผู้ใหญ่วัยสูงสุดของสำนักก็เคยไปอยู่ที่เดวิลมาแล้วเช่นกัน

“ทำไมพ่อจึงให้เจ้าไป” พ่อเอ่ยซ้ำ “ทำไมจึงต้องเป็นเจ้า ไม่ใช่เนล ไม่ใช่เปตา”

“พี่เนลแต่งงานแล้ว ส่วนเปตาเป็นผู้หญิง อาจจะต้องรออีกสักพัก พ่ออาจจะส่งน้องเปตาตามไป”

รอยเคร่งขรึมยังคงฉายอยู่ในแววตาของพ่อ “พ่ออยากให้ลูกทุกคนได้ไปเดวิล หากแต่เรามีหน้าที่ เรามีภาระ งานในไร่เออะเยะมากมาย ถ้าไม่ทำเราก็ไม่มีเงินทองมาจับจ่ายใช้สอย และการไปเดวิลก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ที่นั่นต้องยอมรืบก้อนเงินจะเข้าไปได้ ถ้าเขาไม่ยอมรืบ อยากรู้ก็เข้าไปไม่ได้ กรณีของลิกขา พ่อยินดีที่มีคนรับรองให้ และพ่อเห็นว่าเหมาะสมแล้วว่าเจ้าจะต้องไปวันหนึ่งข้างหน้าเจ้าจะได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งๆ ที่เรียนรู้นั้น มันจะช่วยทั้งเจ้าทั้งบุลานได้”

ใจลิกขาอึมอึม พ่อพูดอย่างนี้หมายความว่าพ่อรับรู้เรื่องพิเศษระหว่าง

เขาก็บบงูลานแล้ว

“พ่อขอย้านะ” พ่อยิ่งจ้องลึกลงไปในดวงตาของสิกขา “จำไว้ให้ดี ต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ของตัวเอง วันหนึ่ง รอให้ถึงวันนั้น เจ้าและเพื่อนของเจ้า จะได้ช่วยกันทำหน้าที่ของตัวเองให้แผ่นดินนี้มีความสุขสงบ”

“ครับ”

“สัญญาของลูกผู้ชาย ต้องจดจำ ต้องทำตามให้ได้”

“ครับ”

“นับตั้งแต่วันที่เจ้าย่างเท้าก้าวเข้าไปในเดวิล นั่นหมายความว่าเจ้าโตแล้ว เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว สามปีของการเรียนรู้ เจ้าต้องกลับมาอย่างผู้มีปัญญาและความสามารถ”

“ครับ”

แถวกองเกียรติยศตั้งตรง ชุดเครื่องแบบกางเกงสีดำเข้ากับเสื้อ
สีเขียวยิ้มเมื่อรวมกันอย่างมากมายและเป็นระเบียบ ทำให้ทุกอย่างแลดู
เข้มแข็งองอาจ

ยานแบก ประดับด้วยเครื่องเกียรติยศของเทพเทพีครบ ทั้งช่อดอกไม้
ทองสองข้างและพานหางนกยูงสีสวย ที่เป็นดั่งพนักงานของบัลลังก์ที่นั่ง ซึ่ง
วาววามด้วยทองคำ หากมีชนสัตว์สี่ขาบริสุทธ์ปูลาดให้นั่งนุ่มสบาย ปรากฏ
ชั้นที่หัวแถว

ลิกขาเซิดหน้า ศีรษะตั้งตรง เมื่อขบวนแห่เทพเทพีกำลังจะผ่านมา
ตรงหน้า

หมวกประดับฟูสีดำหุ้มโดยรอบ มีขอบอยู่ถึงคิ้ว อีกทั้งมีสายรัดคาด
ผ่านคางเพื่อเพิ่มความกระชับ ทำให้หมวกเครื่องแบบใบนี้หนาและหนัก แถม
ยังมองสิ่งใดไม่ถนัดนัก

วันนี้...ถ้าเขาจะมององค์เทพเทพีได้ไม่ชัด ก็เพราะหมวกเครื่องแบบ
ใบนี้แหละ

เสียงฝีเท้าผู้คนในขบวนยานของเทพเทพี ใกล้เข้ามา

ลิกขาเซิดหน้า หางตาเหลือบแล กลดหลายชั้นกั้นอยู่กลางอากาศมี
ฟูสีแดงห้อยไหว ไกวแกว่งตามจังหวะเดิน

เขายืดอก เซิดคาง มือซ้ายเกร็งรับน้ำหนักของอาวูรี่ปินยาวที่พาด
ปลายกระบอไว้กับไหล่ข้างเดียวกัน มือขวาของทหารทุกนายแตะขอบหมวก
ลิกขาเองก็เช่นกัน

องค์เทพเทพีในเครื่องทรงครบชุด เสื้อแขนยาวสีเหลืองทองป้ายทบ
กันด้านหน้า ขอบแขนเป็นผ้าปักด้วยไหมทองบนพื้นแดงเช่นเดียวกับผ้าถุง
ยาวกรอมเท้า สีแดงเหลือบเหลืองปักทอด้วยลวดลายสวยงาม ลายเฉพาะ

ที่มีใครเหมือนและย่อมไม่เหมือนใคร

เธอสวมมงกุฎของ นลฺลยจากฝีมือช่างชั้นเยี่ยมยอดของแผ่นดิน สิกขา
มองเห็นวงหน้านวลกระจ่าง ขอบหน้าผากโค้งมน และดวงตาดำขลับ ดำสนิท
แปลกตา แปลกเหมือนมิใช่บุลานคนเดิม

เรื่องราวแต่หนหลังวาบวับเข้ามาในใจ

ครั้งหนึ่งในวัยเด็ก ทั้งเขาและบุลาน เคยได้เห็นองค์เทพเทพี วันนั้น
เด็กชายเด็กหญิงเช่นเขาร้องให้จำ มิกล้าสบตากับเทพสำคัญของแผ่นดิน
เพราะในดวงหน้าสิ่งสะดุดตาที่สุดคือสีดำที่เขียนวาดไว้บนเปลือกตาขององค์
เทพเทพี สีนั้นดำสนิททั้งยังลากยาวไปจนหางเกือบจรดขมับหรือไรผม

แต่น่าแปลก วันนี้เขากลับเห็นความงามและความลึกลับที่ปรากฏอยู่
บนวงหน้า

ตาต่อตาพบประสพกัน

สิกขาเห็นแววสะดุ้งอยู่ในแววตาที่คุ้นเคย เขาตั้งจะเห็นรอยยิ้มยินดี
เป็นแววสิงโลด เปล่งรอยระยิบระยับราวดวงดาวอันสวยงามบนท้องฟ้ายาม
ราตรี หากแต่ใบหน้าและเรียวกากกลับนิ่งเฉย ไร้ความรู้สึกละใด ๆ

สิกขาอยากหยุดเวลาไว้ตรงนี้ มันใจบุลานยังจำเขาได้ เช่นเดียวกับกับ
ที่เขาไม่เคยลืมเธอแม่แต่หน้าที่เดียว

ขบวนยานแบก ผ่านไปแล้ว สิกขาเห็นเพียงแผ่นหลังของผู้คนทั้งชาย
และหญิงที่เดินผ่าน

สิกขาลดอาวุธลงอยู่ในท่าพัก พักเช่นทุกคนในแถว

วันนี้เป็นวันแรกที่เขาได้มางานใหญ่ งานใหญ่งานแรก งานเริ่มต้นเฉลิม
ฉลองการขึ้นสู่ตำแหน่งองค์ทายาทของลูกชายคนโตผู้ปกครองแผ่นดิน

คนอื่นจะตื่นตื่นยินดีต่อเรื่องใด เขามีรู้ แต่สำหรับตัวเขา สิกขารู้ว่า
สิ่งที่ทำให้หัวใจเขาเต้นได้อย่างมีความสุข คือการได้พบกับองค์เทพเทพี

วันนี้องค์เทพเทพีออกมาร่วมงาน

วันนี้จะเป็นวันที่เขาจะได้พบได้เห็นบุลาน หลังจากได้พบกันเป็นครั้ง
สุดท้ายเมื่อสามปีที่แล้ว

ไม่น่าเชื่อ ในที่สุดวันเวลาก็ล่วงผ่าน ผ่านไปด้วยความรู้สึกที่ทั้งช้าและเร็ว

หกเดือนแรกของการไปอยู่ที่เดวิล สถานศึกษาทางเหนือที่อากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี ลิกขารู้สึกว่าแต่ละวันแต่ละเวลาผ่านไปเชื่องช้าทรมานเหลือเกิน เรื่องราวข่าวสารของบุลานที่เขาได้รับจากทางบ้านเป็นไปตามที่คาด

เธอได้รับเลือกเป็นเทพเทพี

และเธอกับเขาต้องยุติการติดต่อกันในทุกๆ ด้าน

ลิกขาไม่มีสิทธิ์ไปเยี่ยมเยียนเธออีก เขาถูกห้ามไม่ให้ไปพบ ถูกห้ามไม่ให้เขียนถึง ถูกห้ามกระทำการพูดถึงกับผู้อื่นที่มีชื่อคนในครอบครัว

เรื่องราวของบุลานที่จะมาถึงเขาได้ มีเพียงทางเดียวคือจากแม่และเปตา น้องสาวของเขา

ห้วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานเพราะความคิดถึงนี้กระมังที่ทำให้วันเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า

จนวันหนึ่ง ลิกขาต้องคิดใหม่ เขาจะต้องเร่งเวลาให้ทุกอย่างผ่านไปโดยเร็ว ลิกขาทุ่มแรงกายแรงใจและแรงของสติปัญญาไปยังเรื่องของการเรียนรู้

อาจารย์ผู้สอนถึงกับทึ่งเมื่อผลการเรียนของเขาในสิ้นปีนั้น ลิกขาได้คะแนนสูงสุดในทุกกลุ่ม จึงไม่แปลก เมื่อจบจากเดวิลในปีสุดท้าย ลิกขาได้รับเลือกให้เข้ามาอยู่ในหน่วยของท่านพูลา หน่วยที่เก่ง แกร่ง และสำคัญที่สุดของแผ่นดิน

“พักแถว” เสียงคำสั่งดังมาจากหัวหน้า กองเกียรติยศทั้งหมดถูกสั่งให้เดินไปยังที่พัก

ถัดจากนี้อีกกว่าสี่ชั่วโมง เขาจึงจะได้เห็นพัคตร์ขององค์เทพเทพีอีกครั้ง

* * *

บุลานมิได้ตาฟาด บุลานมิได้เห็นภาพหลอน

ลิกขา เป็นลิกขาจริงๆ เขากลับมาแล้ว เขามาอยู่ในกองทหารที่ฝ้า